



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 563/2025
02.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Јасмине Стаменковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Соња Хаци Борјановић, адвокат из ..., против туженог Ликвидациона маса „Таково осигурање“ а.д.о. Крагујевац, чији је пуномоћник Дејана Зечевић, адвокат из ..., ради утврђења потраживања, вредност предмета спора 8.616.070,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 252/25 од 05.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 252/25 од 05.06.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 252/25 од 05.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Крагујевцу П 18/2023 од 16.10.2024. године у ставу првом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев, којим је тражено да се утврди као основано потраживање тужиоца, као правног следбеника оштећеног, сада пок. ББ, бившег из ..., према туженом, на име накнаде материјалне штете у укупном износу од 3.040.918,15 динара, и то: на име накнаде трошкова заступања адвоката пок. ББ 2.644.500,00 динара; на име накнаде трошкова превоза 115.920,00 динара и на име накнаде трошкова вештачења 280.498,15 динара, са законском затезном каматом од 04.05.2019. године до исплате. У ставу другом изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка од 414.572,90 динара.

Привредни апелациони суд је пресудом Пж 252/25 од 05.06.2025. године одбио жалбу тужиоца, као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о његовој ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 – др. закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији, јер нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана. Није потребно ни ново тумачење права, као ни уједначавање судске праксе. У овом спору тужиоцу је правноснажно одбијен тужбени захтев за исплату износа од 3.040.918,15 динара, на име накнаде материјалне штете. Према утврђењу од стране нижестепених судова, наведени износ обухвата накнаду трошкова заступања од стране адвоката, накнаду трошкова превоза адвоката и накнаду трошкова вештачења, а који трошкови су настали до смрти правног претходника тужиоца у овој парници. Према становиштву нижестепених судова, ови трошкови могу се третирали искључиво као захтев за накнаду трошкова парничног поступка о чијој основаности се одлучује на основу члана 163. став 4. Закона о парничном поступку у оквиру одлуке којом се окончава поступак пред судом, сразмерно успеху странака у спору. Стога, тужбени захтев је одбијен, будући да се не може квалификовати као захтев за накнаду штете.

Тужилац не даје разлоге који оправдавају одлучивање о изјављеној ревизији са разлога прописаних чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно указује на погрешно утврђено чињенично стање, услед погрешне оцене доказа, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Позивање ревидента на одлуку нижестепеног суда, а која је укинута од стране другостепеног суда, не значи да постоји установљена другачија судска пракса, заснована на истоветној чињеничноправној ситуацији. Стога, нема потребе у конкретном случају за уједначавањем судске праксе поводом правног питања о којем је одлучено у овој парници. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај.

Са изнетих разлога на основу члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 18.11.1998. године, а преиначена дана 16.11.2019. године. Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде од 3.040.918,15 динара на дан преиначења тужбе чини противвредност од 25.883,92 евра (1Еур = 117,4829), што је испод прописаног цензуса из цитиране одредбе, то следи да ревизија тужиоца није дозвољена.

Стога је применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић